

РЕШЕНИЕ

№ 1401

гр. София, 22.11.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ, 14-ТИ ГРАЖДАНСКИ, в публично заседание на петнадесети ноември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Цветко Лазаров

Членове: Ася Събева
Кристина Филипова

при участието на секретаря Теодора Т. Ставрева
като разгледа докладваното от Кристина Филипова Въззивно гражданско дело № 20221000501980 по описа за 2022 година

С решение № 260438 от 4.02.2022 г., по гр.д. № 4744/19 г., СГС, I-12 с-в, осъжда Р. М. Т., А. В. А. и И. И. Д. да заплатят на основание чл. 79, ал. 1 ЗЗД вр. чл. 101 ЗЗД солидарно на „Мелон България“ ЕАД сумата от 33 759,87 лв. (непогасени вноски по кредит от 16.11.2010 г. и анекс към него от 28.03.2012 г. за периода 21.03.2014 г. – 21.11.2021 г., законна лихва за периода от 5.04.2019 г. до цялостното ѝ изплащане), 2201 лв. съдебни разноски и 100 лв. юрисконсултско възнаграждение.

Срещу решението е постъпила въззивна жалба от адв. В. Р. Й., назначен за особен представител на ответника Р. М. Т.. Твърди се, че решението не е мотивирано, както и че липсва валидна правна легитимация на ищеца, поради липса на уведомяване на длъжника от стария кредитор. Излага оплакване, че съдът не се е аргументирал защо счита, че не е изтекла петгодишна давност. Моли да се отмени решението и да се отхвърли иска за главница и лихви.

Ответникът „Мелон България“ ЕАД оспорва жалбата. Твърди, че се касае до разсрочено задължение, а не до такова с периодичен характер. Счита, че давност не е изтекла, като същата е започнала от изтичане на уговорения срок по кредита. Поддържа, че Р. Т. е уведомен за цесията след залепването

на съобщението на настоящия му адрес. Отделно сочи, че с връчването на исковата молба той също е бил известен за цесията (Решение № 123 от 24.06.2009 г., т.д. № 12/2009 г., II ТО, ВКС). Подчертава, че няма пречка уведомяването да е станало от настоящия кредитор, ако старият го е упълномощил за това (решение № 137 от 2.06.2015 г., гр.д. № 5759/2014 г., III ГО, ВКС). Соци, че правото да се обяви предсрочната изискуемост на кредита преминава върху цесионера със сключване на договора за цесия (Решение № 204, т.д. № 2230/2016 г., I ТО, ВКС). Претендира да се отхвърли жалбата и да се присъдят разноси.

Въззивната жалба е подадени в срок, срещу валидно и допустимо съдебно решение, преценено като такова в съответствие с чл. 269 ГПК.

Софийски апелативен съд при преценка на доводите на страните и доказателствата по делото намира следното:

Предявени са икове с правно основание чл. 79, ал. 1 вр. чл. 430 ТЗ вр. чл. 101 ЗЗД вр. чл. 99 ЗЗД.

Ищецът „Мелон България“ ЕАД твърди, че придобил вземания срещу жалбоподателя Р. М. Т. и още две физически лица, по силата на цесия от 3.08.2017 г. от „Юробанк България“ АД. Банката притежавала тези вземания срещу посочените ответници съгласно договор за банков кредит от 16.11.2010 г. и анекси към него, по които физическите лица били солидарни съдлъжници на главния кредитополучател „Реклама Експрес“ ЕООД. Ищцовото дружество сочи, че Р. Т. бил уведомен за цесията чрез залепване на настоящия му адрес на 22.01.2019 г. и с изтичането на 2-седмичния срок след това. Изтъкнато е, че за периода от 21.03.2014 г. до 21.12.2018 г. са падежирали и останали неплатени 59 вноски, а вноските (34 на брой) с падеж от 21.01.2019 г. до 21.11.2021 г. са обявени за предсрочно изискуеми. Спрямо Р. Т. уведомяването за предсрочната изискуемост е настъпило със залепване на съобщение за това на вече посочената по-горе дата - 22.01.2019 г. Претендира да се осъдят ответниците да заплатят солидарно сумата от 33 759, 87 лв., представляваща 93 вноски за главница за периода от 21.03.2014 г. до 21.11.2021 г., ведно със законната лихва от исковата молба – 5.04.2019 г., както и разноси.

Ответникът Р. М. Т., чрез назначения му особен представител адв. В. Й., оспорва иска. Твърди, че искът е подаден от лице без валидна правна

легитимация, тъй като няма валидно уведомяване от стария кредитор за настъпилата цесия. Счита, че уведомяване чрез ЧСИ не може да бъде осъществено. Намира, че адресът не е посетен три пъти, както и че няма залепяне на входната врата, пощенската кутия и пр. Твърди също, че е налице пропуск при уведомяването, тъй като няма данни да е търсено лице, което да приеме призовката. Счита, че не е настъпила предсрочната изискуемост на кредита поради ненадлежащото уведомяване. Прави възражение за изтекла давност, която е приложима за периодични вземания, каквото твърди, че в случая е налице.

От събраните доказателства, преценени в съответствие с доводите на страните във въззивното производство, се установява следната фактическа обстановка:

От дружеството-ищец са представени писмени доказателства, които установяват, че ответникът Р. М. Т. е встъпил в дълг по договор за кредит, сключен между „Юробанк България“ ЕАД и „Реклама Експрес“ ЕООД (л. 45), като вземането си банката е цедирала на ищеца „Мелон България“ ЕАД – л. 15. Установява се, че „Мелон България“ ЕАД е бил оправомощен по силата на пълномощието (л. 13), дадено му от банката, с възможността (и задължението) да уведоми длъжникът, че кредитор по вземането му вече е дружеството-ищец. Междувременно поради забава в плащанията новият кредитор е счел кредита за предсрочно изискуем, като за тази цел до длъжника Т. е изпратено уведомително писмо, с което от една страна му е била съобщена цесията (като е посочен новият кредитор) и кредитът е обявен за предсрочно изискуем – л. 28.

Връчването е удостоверено от служител при ЧСИ, по реда на чл. 47, ал. 1 ГПК, като е посочено, че адресът е посетен многократно с три посочени дати – 20.12.2018 г., 13.01.2019 г. (неделя) и 22.01.2019 г. в рамките на един месец. Вписано е, че лицето не пребивава на посочения адрес (видно от справка в НБД Население - л. 690, този адрес е вписан от 2009 г. и не е променян), като на 22.01.2019 г. уведомлението е залепено на таблото във входа, но до изтичането на посочения 2-седмичен срок (до 6.02.2019 г.), а и след това, адресатът Т. не се е явил в кантората на ЧСИ за да получи книжата.

При така очертаната фактическа обстановка по спорните въпроси се

налагат следните правни изводи:

Съгласно чл. 99, ал. 1 ЗЗД кредиторът може да прехвърли своето вземане, освен ако законът, договорът или естеството на вземането не допускат това. В разглеждания случай се установява, че банката-кредитодател е прехвърлила на дружеството-ищец своето вземане срещу кредитополучателя и солидарно задължилите се физически лица, един от които е въззивният жалбоподател. Първият спорен въпрос е дали са спазени правилата, установени от ал. 3 и 4 на чл. 99 ЗЗД, относно *съобщаването* на цесията. Настоящият състав приема, че новият кредитор е бил надлежно упълномощен от старият за да съобщи на длъжника станалото прехвърляне, видно от приложено по делото и неоспорено пълномощно. Законът не съдържа ограничение относно начина на узнаване на извършената цесия, доколкото целта на уведомяването е длъжникът да бъде надлежно осведомен от своя кредитор, че следва да изпълни задължението валидно на нов кредитор. Така и в практиката на ВКС, на която се позовава ищецът - решение № 137 от 02.06.2015 г. по гр. д. № 5759/2014 г., Г. К., III Г. О. на ВКС.

Възползвайки се от това оправомощаване новият кредитор надлежно е уведомил физическото лице длъжник. Неоснователно е оплакването, че връчването на книжа не може да стане чрез ЧСИ. В чл. 18 от ЗЧСИ изрично е посочено, че съдебен изпълнител може да връчва всякакви покани, съобщения и отговори във връзка с гражданскоправни отношения. В закона не се съдържат ограничения относно начина на връчване, стига той да е в съответствие с установените правила на ГПК и ЗЗД. Не може да се сподели и тезата, че връчването е нередовно. Данните сочат, че служител на ЧСИ е посетил адреса три пъти, в рамките на месец и едно от посещенията е било в неработен ден. Адресът, на който е търсен длъжника е този, който е известен според оповестяването в НБД Население и съвпада с този, който е посочен в договора за кредит и на който съгласно чл. 31 следва да се връчват всички съобщения до лицето (л. 51). Служителят на ЧСИ не е бил длъжен да търси лице, на което да връчи съобщението, при положение, че е установил, че адресатът не пребивава на посочения адрес. Условието, посочено в закона, касае само случаи, в които лицето живее на адреса, но в момента на посещенията не може да бъде намерено. Само в такъв случай връчването на книжа ще има вложения в закона смисъл, тъй като те могат да бъдат реално предадени на адресата им. Ако лицето изобщо не пребивава на адреса, то

безпредметно се явява и предаването на съобщение на трето лице, тъй като възможността практически адресатът да бъде уведомен не е налице. Служителят е изпълнил задължението си да залепи съобщение на адреса.

Следва да се изтъкне, че в хода на първоинстанционното производство ответникът Р. Т. също не е бил открит на посочения адрес (единствен известен по делото, посочен и в договора за банков кредит, и наличен в официалната база данни), като видно от приложено удостоверение от съдебния призовкар на този адрес, по данни на собственика на имота С. Е., такова лице никога не е живяло. Тази констатация потвърждава извършените от служител на ЧСИ удостоверения, че Р. Т. не обитава посочения адрес.

Ето защо с оглед изложените доводи следва да се приеме, че ищецът е надлежен кредитор, тъй като ответникът Т. е известен своевременно и цесията има действие спрямо него.

Дори да не се приеме казаното по-горе, връчването на исковата молба, с приложените към нея книжа (съдържащи уведомлението на стария кредитор-цедент, към длъжника), сторено по реда на чл. 47 ГПК, е обстоятелство, което е от категорията на визираните в чл. 235, ал. 3 ГПК и следва да бъде взето предвид. С това връчване следва да се счита за спазено изискването на чл. 99, ал. 3 ЗЗД. В този смисъл е и практиката на която се позовава ответникът по жалбата, закрепена в решение № 123 от 24.06.2009 г. по т. д. № 12/2009 г., Т. К., II Т. О. на ВКС, както и в други актове – напр. решение № 3 от 16.04.2014 г. по т. д. № 1711/2013 г., Т. К., I Т. О. на ВКС.

Както е предвидено в ал. 2 на чл. 99 ЗЗД прехвърленото вземане преминава върху новия кредитор с привилегиите, обезпеченията и другите му принадлежности, включително с изтеклите лихви, ако не е уговорено противното. Ето защо цесионерът на общо основание може да се възползва от правото да обяви кредита за предсрочно изискуем. Няма спор, че условията за това са били на лице, поради системно необслужване на кредитната диспозиция. По изложените по-горе аргументи се налага извода, че обявяването на остатъка от кредита за предсрочно изискуем е надлежно, тъй като връчването на изявлението за това е било извършено в съответствие с процесуалните изисквания. В този смисъл за ищеца е възникнало правото да събере главницата по дълга – тази с настъпила вече изискуемост поради месечно падежиране, и тази с предсрочна – поради наличието на

предпоставките за това. Няма спор относно размера на вземането. Спорно е дали същото или част от него е погасено по *давност*. Настоящият състав не възприема тезата, че се касае до периодично плащане, което се погасява с кратка давност. Практиката на съдилищата е възприела, че в случая е налице разсрочено плащане на главен дълг, като давността за същия е общата петгодишна такава. Според Тълкувателно решение № 3/2011 г. от 18.05.2012 г. по тълк.д. № 3/2011 г. на ОСГТК, решение 38/26.03.2019 г. по т.д. № 1157/2018 г. на II т.о. на ВКС, решение № 45 от 17.06.2020 г. по т. д. № 237/2019 г., Т. К., II Т. О. на ВКС приложима по отношение на задължението за главницата по банков кредит е общата 5-годишна давност по чл. 110 ЗЗД, която тече за всяка разсрочена вноска поотделно. Тъй като исковата молба е предявена на 5.04.2019 г., то вземания, чийто падеж е настъпил преди 5.04.2014 г. са погасени. Такова се явява вземането от 227,93 лв., падежирало на 21.03.2014 г. същото следва да се извади от общата сума на останалите изискуеми и надлежно претендирани вноски. Само в тази част въззивната жалба се явява основателна, съответно първоинстанционното решение следва да се коригира.

При така изложените аргументи, решението на СГС следва да се отмени частично. Разноски се следват за особения представител в минимален размер на 300 лв.

Воден от горните мотиви съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение № 260438 от 4.02.2022 г., по гр.д. № 4744/19 г., СГС, I-12 с-в, *в частта*, в която се осъжда Р. М. Т. да заплати на основание чл. 79, ал. 1 ЗЗД вр. чл. 101 ЗЗД на „Мелон България“ ЕАД сумата от 227,93 лв., съставляваща вноска с падеж 21.03.2014 г. и законната лихва върху нея за периода от 5.04.2019 г., като вместо това постановява:

ОТХВЪРЛЯ иска с правно основание чл. 79, ал. 1 вр. чл. 101 вр. чл. 99 ЗЗД вр. чл. 430 ТЗ, предявен от „Мелон България“ ЕАД, ЕИК 130550702, срещу Р. М. Т., ЕГН *****, за заплащане на сумата от 227,93 лв., съставляваща вноска с падеж 21.03.2014 г., като погасен по давност.

ПОТВЪРЖДАВА решението в останалата му осъдителна част относно сумата от 33 531,94 лв. и законната лихва върху нея.

ОСЪЖДА „Мелон България“ ЕАД да заплати разноски за особен представител в размер на 300 лв., платими на адв. В. Р. Й..

Решението може да се обжалва пред ВКС в месечен срок от съобщението до страните, че е изготвено.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____